

Publicerad 2011-01-07 20:39 av Nihtgenga

I bland så känns det som om det vore mycket lättare att bara manipulera människor istället för att vara ärlig vilket gör att moral och känslan av att vilja göra "rätt" kan kännas som ett fängelse.

Fångad

Jag hatar mina ord för de bojar som de fångslar mig i. Varje kedjelänk i dem består av förpliktelser och löften. Varje gång jag plågat rycker och sliter i dem så skapas en repa.

Dessa kättingar sträcker sig från den mark som min tillvaro är till den hals som är mitt liv. Tunga ligger dem och håller mig kvar, fångslad och instängd. Jag är inte ens hedrad med en fängelsehålas ensamhet. Jag är kedjad ute i det öppna

Kedjor som för mig alltid tynger är osynliga för alla andra. Deras blickar ser inte det som fångslar mig. Jag undrar om jag är lika blind för deras kedjor som dem är för mina. Jag hör hur dem rasslar så fort jag försöker sträcka mig efter någon. Likt en orms väsande varnar dem mig för i fall jag skulle försöka nå ut till någon.

De få gånger jag har försökt sträcka fram en hand till någon så har kedjorna dragits åt, ett stryp koppel runt min hals, en snara runt mitt liv. Den matta finishen på kedjorna är sedan länge försvunnen nu återstår endast alla repor. En repa för varje försök till att bli fri, ett smärtsamt minne för varje sekund jag försöker se det som fångslar mig i vitögat.

När jag inte tror att jag orkar hålla mina ögon öppna längre för att smärtan av reporna i kedjorna och dess tyngd har blivit för mycket så faller min ögonlock.

Men jag väcks snart av hennes röst. Hon står där i skuggan, rösten len som silke, men lika förödande som eld.

Jag öppnar mina ögon inför denna skepnad medan jag önskar mig att se något annat än sanningen. Men hon står oavsett mina önskningar.

"Varför vänder du inte kedjorna mot andra? Sluta sträcka ut dina händer som en av dem, ett svagt får. Snärj dem istället med dina egna länkar som du själv har blivit snärjd" säger hon med ett leende.

Med dem orden lämnar hon sedan en återigen i det öppna, människor passerar där man står. Det enda hon lämnar efter sig är rasslandet i kedjan som går från runt min hals till hennes hand.

Aldrig kommer jag att snärja någon likt jag själv har blivit snärjd. Med denna tanke lägger jag mig ner och försöker försvinna under tyngden av mina kedjor in i glömskan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nihtgenga med Poeter.se id #35972 innehar upphovsrätten